

ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ #3 -ΑΝΟΙΞΗ '08

μια έκδοση από την

αυτοοργανωμένη
συλλογικότητα
ΣΑΜΠΟΥΤΑΖ

φυλακές, πόλεμος, πρόσφυγες, εξαθλίωση, εργατικά "ατυχήματα", δολοφονίες
μεταναστών, στρατόπεδα συγκέντρωσης, σχολικά κελιά, καταστολή, συστήματα
το ζήτημα -χρόνια τώρα- παραμένει ίδιο
παρακολούθησης, ρουφιάνοι, μισθωτή σκλαβιά

φυλακές, πόλεμος, πρόσφυγες, εξαθλίωση, εργατικά "ατυχήματα", δολοφονίες
μεταναστών, στρατόπεδα συγκέντρωσης, σχολικά κελιά, καταστολή, συστήματα
τη βαρβαρότητα
παρακολούθησης, ρουφιάνοι, μισθωτή σκλαβιά
φυλακές, πόλεμος, πρόσφυγες, εξαθλίωση, εργατικά "ατυχήματα", δολοφονίες
μεταναστών, στρατόπεδα συγκέντρωσης, σχολικά κελιά, καταστολή, συστήματα
ή την ανέχεσαι
παρακολούθησης, ρουφιάνοι, μισθωτή σκλαβιά

φυλακές, πόλεμος, πρόσφυγες, εξαθλίωση, εργατικά "ατυχήματα", δολοφονίες
μεταναστών, στρατόπεδα συγκέντρωσης, σχολικά κελιά, καταστολή, συστήματα
η ΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ της
παρακολούθησης, ρουφιάνοι, μισθωτή σκλαβιά
φυλακές, πόλεμος, πρόσφυγες, εξαθλίωση, εργατικά "ατυχήματα", δολοφονίες
μεταναστών, στρατόπεδα συγκέντρωσης, σχολικά κελιά, καταστολή, συστήματα
παρακολούθησης, ρουφιάνοι, μισθωτή σκλαβιά

φώτο: αντιφασιστική διαδήλωση - αθήνα 14-4-95

editorial

Το παρόν έντυπο γράφεται και μοιράζεται από ομάδα ατόμων που δραστηριοποιούνται στα ΤΕΙ (κατά κύριο λόγο), στα ΑΕΙ (όποτε μπορούν) και την πόλη (όποτε το κρίνουν σκόπιμο) και κάποια πράγματα δεν τους κάθονται καλά. Γι' αυτό κι επιλέγουν με ένα αυτοοργανωμένο κι αντιεραρχικό τρόπο να μοιραστούν τις απόψεις τους με άλλο κόσμο και πιθανώς να βρεθούν με όσους έχουν παρόμοιες αντιλήψεις. Δεν είναι συνδικαλιστικό όργανο κάποιας παράταξης ούτε φοιτητικό έντυπο. Αντίθετα δε δέχεται το ρόλο του φοιτητή (βλέποντάς τον ως έναν ακόμη ρόλο από αυτούς που το κράτος κι ο καπιταλισμός απλόχερα μοιράζουν) και προσπαθεί να προκαλέσει ρήγματα στη λογική που θέλει το φοιτητή αποκομμένο από την υπόλοιπη κοινωνία και στενά προσλωμένο στα συντεχνιακά του συμφέροντα. Οπότε μην παραξενευτεί κανείς αν δει κείμενα που δεν αφορούν αποκλειστικά την φοιτητική καθημερινότητα. Το έντυπο δεν έχει άποψη επί παντός επιστητού ούτε τοποθετείται πάνω σε όλα τα ζητήματα της επικαιρότητας (έτσι κι αλλιώς κάτι τέτοιο ξεπερνάει κατά πολύ τις δυνατότητές του). Γράφει μέχρι εκεί που φτάνουν τα χεράκια του. Α, κι επειδή ακούμε συχνά πολλούς να μας λένε "καλά όλα αυτά αλλά ποιος είναι ο δρόμος για την κοινωνική απελευθέρωση, για μια άλλη κοινωνία" και τέτοια κουλά, ας ξεκαθαρίσουμε πως δρόμος που να είναι ήδη χαραγμένος και να περιμένει να τον ακολουθήσουμε δεν υπάρχει. Αυτό το δρόμο θα τον ανοίξει η συλλογική και αυτόνομη δραστηριότητα των ανθρώπων και μόνο αυτή. Παρόλα αυτά ξέρουμε ποιος δεν είναι ο δρόμος ή μάλλον ποιος δρόμος οδηγεί σε μια νέα σκλαβιά και δεν είμαστε διατεθειμένοι να τον ακολουθήσουμε. Αυτά προς το παρόν...

Θα μας βρείτε στο διάδρομο του ΤΕΙ, στο μαυροκόκκινο τραπεζάκι στα σίγουρα κάθε Τρίτη 11:00 - 14:00 αλλά και τις άλλες μέρες εκεί παίζει να μας βρείτε
e - mail : sabotage_p@yahoo.com

Αρχές Σεπτέμβρη, δύο περίπου τα χαράματα (στα μουλωχτά). Με εντολή του πρύτανη του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου στην Αθήνα σφραγίζεται η πύλη της οδού Στουρνάρα κι έτσι οι μόνες πύλες εισόδου που αφήνονται είναι η απόλυτα ελεγχόμενη (από κάμερες και μπάτσους) πύλη της Πατησίων και αυτή της Τσοίτσα στην οποία βρίσκεται σχεδόν μόνιμα διμοιρία των ΜΑΤ.

Επόμενη μέρα, μεσημεράκι (ανοιχτά και δημόσια). Μετά από κάλεσμα του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού αρχιτεκτονικής και με την παρουσία αρκετών συντρόφων η πύλη ξανανοίγει.

Όπως εξηγούν και οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες του στεκιού με κείμενό τους

"...Η επιλογή να αποκόψεις το πολυτεχνείο από τον άμεσο κοινωνικό του χώρο (την ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων) και να απευθυνθείς στη μνημειακή του είσοδο στην Πατησίων των καμερών και των μπάτσων, είναι μια επιλογή που δείχνει προς πανεπιστημιακούς χώρους κοιμητήρια:

Χώρους των 9 πμ - 5 μμ, χώρους όπου η είσοδος περιορίζεται μόνο σε αυτούς που διαθέτουν φοιτητικό πάσο, χώρους σκληρής αστυνόμευσης, χώρους με ωράρια και συνθήκες γραφείων...

Οι λόγοι και τα πλαίσια μέσα στα οποία εντάσσονται όλα τα προηγούμενα είναι σίγουρα συνολικότερα... Το πανταχού παρόν ιδεολόγημα της ασφάλειας -που πάει παρέα με τους ένστολους ηλίθιους που έχουν πλημμυρίσει τους δρόμους του μητροπολιτικού κέντρου.

Η γιγάντωση του στρατιωτικού και αστυνομικού τμήματος του κράτους, ο ολοένα αυστηρότερος καθορισμός των επιτρεπόμενων αστικών χρήσεων, η διαρκής απονοματοδότηση των δημόσιων χώρων προς χάρη του εμπορεύματος.

Αλλά και πάλι όλα επανέρχονται σε ένα βασικό ερώτημα:

Τι ανέχεσαι και τι είσαι διατεθειμένος να κάνεις γι' αυτό.

ΟΣΟ ΑΘΟΥΡΥΒΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ Η ΕΠΙΤΗΡΗΣΗ, Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΟΣΟ ΕΚΚΩΦΑΝΤΙΚΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΟΥΡΥΒΟΣ ΟΤΑΝ ΦΕΥΓΟΥΝ

Ιδιαίτερα όταν αυτό γίνεται **ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΑ ΟΡΑΙΑ ΚΑΙ ΑΜΕΣΑ...**

Τα τελευταία χρόνια η επιτήρηση της ζωής μας από τις κάθε είδους εξουσίες γίνεται όλο και πιο έντονη. Η τοποθέτηση καμερών και συστημάτων ελέγχου σε όλο και πιο πολλά σημεία (χώροι δουλειάς, δρόμοι, γήπεδα, μαγαζιά κτλ.) είναι πια καθημερινότητα. Όλα τα παραπάνω συνήθως συναντούν μια γενικευμένη αδιαφορία έως και θετική στάση μερικές φορές. Παρ' όλα αυτά δε λείπουν και οι έμπρακτες αντιδράσεις. Όπως αυτή που έγινε στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνων τον Ιούνιο που πέρασε.

Μετά το τέλος του δεύτερου γύρου των φοιτητικών κινητοποιήσεων κι ενώ οι φοιτητές έχουν επιστρέψει στην εξεταστική τους και η ακαδημαϊκή ζωή στους κανονικούς της ρυθμούς, οι πανεπιστημιακές αρχές Ιωαννίνων εγκαθιστούν ηλεκτρονικό σύστημα ελέγχου (ειδικά μηχανήματα που ελέγχουν την πρόσβαση σε διάφορους χώρους). Αρχικά σ' ένα κτίριο και με την προοπτική επέκτασής του σε όλο το πανεπιστήμιο.

Κάποιοι δεν ήταν διατεθειμένοι να δεχτούν τα σχέδια μετατροπής του πανεπιστημίου σε χώρο συνεχούς επιτήρησης και ολοκληρωτικού ελέγχου. Στις 16 Ιουνίου η Ανοικτή Συνέλευση Πανεπιστημίου Ιωαννίνων καλεί ανοικτή συζήτηση για το θέμα. Ακολουθούν άλλες τρεις συνελεύσεις καλεσμένες **δημόσια με αφίσα** όπου αποφασίζεται το ξήλωμα των συστημάτων ελέγχου. Έτσι στις 29 Ιούνιο 100 άτομα μετά από ανοικτό κάλεσμα φτάνουν στο κτίριο με πορεία και υλοποιούν την απόφασή τους καταστρέφοντας τα συστήματα ελέγχου. Παράλληλα μοιράζουν κείμενο που εξηγεί τους λόγους της συγκεκριμένης ενέργειας. Όσον αφορά τις αντιδράσεις, οι εργαζόμενοι είχαν γενικά μια αδιάφορη στάση ενώ δεν έλειψαν αυτοί που προέτρεπαν τους συντρόφους να συνεχίσουν και κάποιοι ελάχιστοι που διαμαρτύρονταν. Κάποιοι λίγοι επιχείρησαν να προπηλακίσουν τους διαδηλωτές. Μεταξύ των οποίων και ο πρύτανης που προκάλούσε τους συγκεντρωμένους να τον χτυπήσουν ώστε να μπορεί να βγει στα κανάλια και να κλαίγεται. Παρόμοια στάση είχε και ο υπεύθυνος των συστημάτων ασφαλείας που σημειωτέον ήταν και υποψήφιος βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ. Τα ΜΜΕ (αριστερά και δεξιά) αναπαρήγαγαν πρόθυμα τις βλακειές του πρύτανη περί τραμπούκων. Επίσης κάποιες αριστερές παρατάξεις προσπάθησαν κατά την προσφιλή τους μέθοδο να αντλήσουν πολιτική υπεραξία από την ενέργεια αυτή επικαλούμενες αποφάσεις φοιτητικών συλλόγων, ενώ στην πραγματικότητα δεν συμμετείχαν σε καμία συνέλευση πριν και μετά τη δράση.

Κλείνουμε με ένα απόσπασμα από κείμενο που εξέδωσε η Ανοικτή Συνέλευση δυο μέρες μετά τη δράση: "...δεν χρειαζόμαστε ούτε την προστασία του ασύλου ούτε και την "νομιμοποίηση" αποφάσεων γραφειοκρατικών συνδικαλιστικών-πανεπιστημιακών οργάνων για να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας και να αγωνιστούμε ενάντια στον έλεγχο, την επιτήρηση και την καταστολή τόσο εντός όσο και εκτός του χώρου του πανεπιστημίου. Βασισμένοι/ες στις δικές μας δυνάμεις συλλογικοποιήσαμε τις αντιστάσεις και τις αρνήσεις μας, οργανωθήκαμε και πράξαμε συλλογικά, ισότιμα, αδιαμεσολάβητα. Στις 29 Ιουνίου στραφήκαμε επιθετικά ενάντια στα σχέδια του πανεπιστημίου, ενάντια στη (συν)διοίκησή του, ενάντια στους ίδιους μας τους ρόλους ως φοιτητές-φοιτήτριες."

ο πρύτανης και τα συστήματα παρακολούθησης

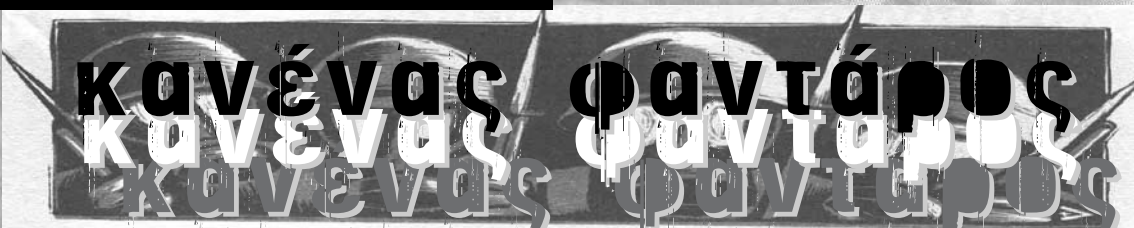
η αυτοοργανωμένη δράση με τ'αποτελέσματα της

Αναγνωρίζοντας το στρατό σαν έναν από τους βασικότερους στυλοβάτες της κρατικής επιβολής πάνω στις ζωές μας, ξεκινάμε με το αυτονόητο πως κάθε νοήμων άνθρωπος δεν μπορεί παρά να απεχθάνεται το στρατό και τη στρατιωτική θητεία. Το πρόβλημα είναι πως κώρια απ' τους βλαμμένους που μέσω του στρατού ονειρεύονται μεγάλες πατρίδες, ακόμα και αυτοί που δε γουστάρουν το στρατό και κρατούν μια κριτική στάση απέναντι του καταλήγουν να αποδέχονται ως κάτι φυσικό την ύπαρξη του.

Ως ο πιο σημαντικός λόγος ύπαρξης του στρατού παρουσιάζεται ο "εξωτερικός εχθρός" που λιγυρεύεται το δικό "μας" οικόπεδο όπως αυτό ορίσθηκε από τους νικητές του Β' παγκόσμιου πολέμου όταν αυτά μοίρασαν τη λεία τους μετά το τέλος του. Μάλλον όμως το αντίθετο συμβαίνει. Κι αυτό γιατί κανένα κράτος δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς στρατό. Έτσι με δεδομένη την ύπαρξη του στρατού εφευρίσκο-

νται συνεχώς εξωτερικοί εχθροί ώστε να μπορεί να δικαιολογείται η ύπαρξή του μαζί με όλο αυτόν τον παρασιτικό μηχανισμό που συντηρεί. Έτσι το κράτος μπορεί να κρατάει τους υπηκόους του κάτω από τη ζεστή του αγκαλιά και παράλληλα να αποκρύβει ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός (τράπεζες, αφεντικά, υπουργεία και γενικά ό,τι συντηρεί την εξουσιαστική οργάνωση της κοινωνίας).

Τα παραπάνω φαίνονται και από πάμπολλα ιστορικά παραδείγματα από τη νεότερη ελληνική ιστορία. Όπως στην Ουκρανία το 1917 όπου ο Βενιζέλος μάλλον δεν έστειλε εκεί τον ελληνικό στρατό για να κυνηγήσει αρκούδες αλλά για να βοηθήσει τα υπόλοιπα καπιταλιστικά κράτη να καταπνίξουν τη ρώσικη επανάσταση ώστε να πάρει και τα ανάλογα εδαφικά οφέλη απ' τους συμμάχους του. Επίσης το 1953 στην

Αφού ο στρατός δεν υπάρχει για τα παραπάνω γιατί υπάρχει τότε;

Υπάρχει για να διαφυλάσσει τα συμφέροντα του κράτους και των αφεντικών τόσο στο εξωτερικό -όπως δείξαμε παραπάνω- όσο και στο εσωτερικό. Μερικά παραδείγματα. Ας ξεκινήσουμε με την εξέγερση του Πολυτεχνείου το '73 όπου δε δίστασε να πυροβολήσει εναντίον των καταληψιών φοιτητών, εργατών και άλλων εξεγερμένων που απειλούσαν την κρατική τάξη. Ή για να θυμηθούμε πιο πρόσφατα σκηνικά (σε περίοδο δημοκρατίας) ας πάμε στις αρχές του '90 όπου οι στρατός χρησιμοποιήθηκε ως απεργοσπαστικός μηχανισμός για να χτυπήσει τις απεργίες των λεωφορειατζήδων και των σκουπιδιάρηδων. Επίσης όλοι θυμόμαστε το στρατό να είναι σε επιφυλάκη κατά τη διάρκεια της ολυμπιάδας και οι φαντάροι να βαρανε σκοπιές έξω από τα στάδια μη τυχόν και πλησιάσει κανάς "τρομοκράτης". Όλα αυτά είναι μια απόδειξη ότι το κράτος ποτέ δε δίστασε να χρησιμοποιήσει το στρατό όταν ένιωσε ότι απειλείται η εξουσία του. Κι ού-

τε θα διστάσει να το κάνει και στο μέλλον. Ανακεφαλαιώνοντας λέμε πως ο στρατός υπάρχει για να αντιμετωπίσει κάποιον εχθρό. Κατά πρώτον τον εσωτερικό εχθρό, δηλαδή όποιον απειλεί να διασαλεύσει την καπιταλιστική ομαλότητα. Και κατά δεύτερον τους εξωτερικούς εχθρούς όπως αυτοί ορίζονται τόσο από την παγκόσμια "αντιτρομοκρατική" εκστρατεία τα τελευταία χρόνια όσο και από τα ιδιαίτερα συμφέροντα κάθε κράτους στη διαμάχη του με τα υπόλοιπα.

Και επειδή κανένας μηχανισμός δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς έμπυκτη υποστήριξη το κράτος ανακάλυψε την υποχρεωτική στρατιωτική θητεία για να δώσει σάρκα και οστά σε αυτό του το δημιούργημα το οποίο πέρα από τα παραπάνω δρα και ως άλλος ένας θεσμός κοινωνικοποίησης, δηλαδή ένας θεσμός που αναλαμβάνει να μας εντάξει στο υπάρχον σύστημα δηλητηριάζοντάς μας με όλες τις σιχαμένες του αξίες. Συνεχίζοντας επάξια το ρόλο των προηγούμενων θεσμών (με κυριότερους το σχολείο και την οικογένεια) και αναλαμβάνοντας να σκοτώσει ό,τι αυτοί άφησαν όρθιο.

Κορέα θα συμφωνούσαμε όλοι ότι μάλλον οι Κορεάτες ήταν λίγο μακριά για να απειλήσουν τα ελληνικά σύνορα. Επίσης το 1974 στην Κύπρο όπου ελληνικό και τουρκικό κράτος μοίρασαν το νησί στα δύο. Και αν αυτά σας μοιάζουν λίγο μακρινά ας θυμηθούμε τον περίπατο που έχουν βγει τα ελληνικά στρατά στην γειτονιά μας προσφέροντας υπηρεσίες security στους έλληνες επιχειρηματίες εκεί. Μιλάμε για τον ελληνικό στρατό που έχει στρατοπεδεύσει μόνιμα στα βαλκάνια από τη δεκαετία του '90 (αλβανία, μακεδονία, κόσοβο, βοσνία). Και ακόμα τους φαντάρους μας που βρίσκονται στο αφγανιστάν από το 2001 να βοηθήσουν τους αμερικάνους συμμάχους τους να σκοτώνουν άμαχους "τρομοκράτες" και όχι για να ποτίζουν παρούνες.

Όσο για το επείρημα της διαφύλαξης της ειρήνης πέρα απ' το ότι είναι απορίας άξιο πως γίνεται να διαφυλάσσει την ειρήνη ένας κατε-

ξοκίνη δολοφονικός θεσμός που εξοπλίζεται συνεχώς με νέα όπλα και εκπαιδεύει χιλιάδες ανθρώπους στο πώς να σκοτώνουν πιο αποτελεσματικά όποτε τους δώσει διαταγή ένα καθίκι καραβανάς, καλό θα ήταν να δούμε και τι είναι αυτή η περίφημη ειρήνη που όλοι πρέπει να διαφυλάξουμε. Γιατί αυτό που οι κάθε είδους εξουσίες αποκαλούν ειρήνη δεν είναι παρά ένας καθημερινός πόλεμος χαμηλής έντασης. Τα εργατικά "ατυχήματα" (βλ. δολοφονίες εργατών στο βωμό του κέρδους), οι δολοφονίες και οι βασανισμοί μεταναστών στα σύνορα (και όχι μόνο), η κλοπή της ίδιας μας της ζωής στα κάθε είδους εξουσιαστικά κάτεργα, η ανταλλαγή της ζωής με μίζερη επιβίωση, η καταστολή οποιουδήποτε αντισέκεται σε όλα αυτά συνιστούν μια εμπόλεμη καθημερινότητα.

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ

Εμείς που δεν παραμυθιαζόμαστε με μαλακίες

όπως το καθήκον στην πατρίδα που πρέπει να εκπληρώσουμε (καθώς πιστεύουμε πως δε χρωστάμε τίποτα σε καμία πατρίδα γιατί πατρίδα δεν είναι τίποτε άλλο από τα συμφέροντα του κράτους και των αφεντικών που εντέχνως παρουσιάζονται ως συμφέροντα ολόκληρης της κοινωνίας), έχουμε πολλούς λόγους να σικαινόμαστε τη στρατιωτική θητεία. *Πρώτα απ' όλα* δε γουστάρουμε να χαραμίσουμε ένα χρόνο από τη ζωή μας εκτελώντας τις διαταγές του κάθε μαλάκα γαλονά. *Δε γουστάρουμε* την ιεραρχία και την καλλιέργεια της δουλοπρέπεια (δηλαδή να γλύφεις και να σέβεσαι τους ανώτερους σου και να καταπιέξεις αυτούς που είναι πιο κάτω από εσένα, είτε μέσα στο στρατό παίζοντας το "παλιός" στους νέους φαντάρους είτε έξω στη δουλειά γλείφοντας το αφεντικό, καταπιέζοντας τους υφισταμένους σου και ρουφιαεύοντας τους συναδέλφους σου). *Ούτε* την α-

κόμα μεγαλύτερη εμπέδωση της πειθαρχίας (κάτι που μαθαίνουμε από μικροί ώστε να μην μπορέσουμε να βγούμε από τη γραμμή καθώς χτες βάραγες προσοχές στην τάξη ή στο σπίτι, σήμερα στο στρατόπεδο και αύριο στο κάτεργο της δουλειάς). *Ούτε* το μίσος απέναντι σε όσους δε βαράνε προσοχή κάτω από τη σημαία και όσους δεν είναι έλληνες. *Ούτε* τις εθνικιστικές ντόπες που σου χαρίζει η δωδεκάμηνη παραμονή σου στο army college. *Ούτε* το να μάθουμε να ζούμε στους ρυθμούς που παινίζει η τρομπέτα και να επαναλαμβάνουμε τις ίδιες ανούσιες πράξεις κάθε μέρα με σκοπό να μας γίνει βίωμα και να το συνθησίουμε σε όλη την υπόλοιπη ζωή μας. *Ούτε* να ρυθμίζουμε το χρόνο μας έτσι όπως μας επιβάλλουν, χάνοντας κάθε άλλη αίσθηση του χρόνου και αντικαθιστώντας την με τη ρύθμιση των εξόδων, των σκοπιών, των αδειών, των ασκήσεων κοκ. *Ούτε* τους χιλιάδες εξευτελισμούς και προσβολές

της αξιοπρέπειάς μας με χίλιους δυο τρόπους προσπαθώντας να μας κάνουν να χάσουμε κάθε ίχνος αυτοεκτίμησης. *Ούτε* την εμπέδωση ενός διαρκούς φόβου για τιμωρία σε κάθε μας "παράπτωμα" (όπως π.χ. να είναι αγυάλιστες οι αρβύλες, άστρωτο το κρεβάτι και ό,τι άλλο βρει η милитарιστική βλακεία και ο κάθε κομπλεξικός караβανάς). *Ούτε* την απόλυτη ομοιομορφία ώστε να καθούν εντελώς τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς μας.

Πιστεύουμε ότι η παραπάνω λίστα (που κάθε άλλο παρά εξατλητική είναι) καθιστά σαφείς τους λόγους που έχει κάθε λογικός άνθρωπος να σιχαίνεται το στρατό. Επίσης γίνεται ακόμα πιο ξεκάθαρο πως όλα σχεδόν τα παραπάνω (σε μικρό-

τερο ή μεγαλύτερο βαθμό) είναι και βασικά

χαρακτηριστικά της υπόλοιπης κοινωνικής πραγματικότητας. *Και δε θα μπορούσε να είναι αλλιώς αφού αυτήν ακριβώς την υπάρχουσα κοινωνική πραγματικότητα είναι που υπηρετεί ο στρατός, δηλαδή τη δυνατότητα κάποιων να ζουν από την εκμετάλλευση κάποιων άλλων.*

Οι λόγοι που αρνούμαστε το στρατό είναι λόγοι συνείδησης.

Είναι οι επιλογές που έχουμε κάνει στη ζωή μας στο σύνολό της που μας οδηγούν να αρνούμαστε το στρατό, δηλαδή ο πόλεμος ενάντια σε κάθε καταπίεση, εκμετάλλευση και ό,τι θέλει τον άνθρωπο υπόδουλο. Ως εκ τούτου γίνεται κατανοητό πως όχι μόνο δεν έχουμε τίποτα κοινό αλλά έχουμε και εχθρικές σχέσεις με όποιον αρνείται το στρατό για λόγους καριέρας ή ως μια ατομική πράξη βολέματος που στηρίζεται στις γνωριμίες και τα λεφτά του μπαμπά. Αναφερόμαστε στα παιδιά των καλών οικογενειών, κάποιους καλλιτεχνάδες κοκ. που έχουν μια καλή κοινωνική θέση, λεφτά, γνωριμίες, "άκρες" και τα χρησιμοποιούν προκειμένου να αποφύγουν το στρατό. Γίνεται σαφές πως δε φρεσκοποιούμε αυτή καθαυτή την άρνηση της στρατιωτικής θητείας γιατί στην τελική σημασία δεν έχει τόσο αν θα καταφέρεις να γλιτώσεις τη θητεία αλλά ο τρόπος που θα το κάνεις και κυρίως οι λόγοι που θα σε οδηγήσουν στην απόφαση αυτή.

Παρ' όλα αυτά όπως κάθε καταναγκασμός αναπόφευκτα έρχεται αντιμέτωπος με την άρνησή του, έτσι και ο κακί καταναγκασμός πάντα συναντούσε και θα συναντά αντιδράσεις. Πάντα θα

υπάρχουν κάποιοι που θα αρνούνται το κακί εκβιασμό και θα ψάχνουν να βρουν τρόπους να τον αντιμετωπίσουν.

Από τους διάφορους τρόπους να αρνηθείς το στρατό, ο πιο μαζικά διαδεδομένος είναι το περίφημο **τρελόχαρτο** καθώς γενιές και γενιές κληρωτών τόχουν παίξει τρελοί, μανιοκαταθλιπτικοί, άτομα με ψυχολογικά προβλήματα τέλος πάντων προκειμένου να μη χαρίσουν ούτε ένα λεπτό απ' τη ζωή τους στους караβανάδες. Είναι σίγουρα ο πιο εύκολος τρόπος και κάτι που μπορεί να το κάνει ο καθένας με λίγη αποφασιστικότητα και προετοιμασία. Υπάρχει επίσης και η **ανυποταξία**, να μην εμφανιστείς δηλαδή καθόλου όταν σε καλέσουν. Όμως αυτό έχει πιο πολλά προβλήματα καθώς με μια τυπική εξακρίβωση στοιχείων σε στέλνουν πακέτο στο κοντινότερο στρατόπεδο. Τέλος, υπάρχει και η **ολική άρνηση στράτευσης** όπου αυτός που δεν παρουσιάζεται δηλώνει επώνυμα και δημόσια τους λόγους που αρνείται τη στράτευση ερχόμενος έτσι σε άμεση σύγκρουση με το στρατό και το κράτος.

Τέλος, όσον αφορά το ζήτημα του στρατού, για μας η άρνηση να υπηρετήσει κάποιος τη θητεία του είναι σίγουρα μια πράξη που ροκανίζει τα θεμέλια της κυριαρχίας. Αυτή όμως η άρνηση δεν μπορεί να αποτελεί πανάκεια για μας. Εξηγούμαστε. Στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες η υποχρεωτική στρατιωτική θητεία έχει καταργηθεί. Θεωρούμε όμως πως παρ' όλα αυτά δεν έχουν εκλείψει οι λόγοι για να πολεμάμε με κάθε τρόπο το δολοφονικό θεσμό του στρατού και να στρεφόμεστε ενάντια στα ιδεολογήματα που καθιστούν αυτονόητη και "αναγκαστική"

την ύπαρξη του στρατού. Ενάντια στις εθνικές αυταπάτες και τον πατριωτισμό κι ενάντια σε κάθε είδους μιλιταρισμό συμβάλλοντας κι εμείς ώστε να διαμορφώνεται μια αντιεξουσιαστική κι αντιμιλιταριστική συνείδηση. Μέχρι να απαλλαγούμε εντελώς απ' το στρατό και το σύστημα που αυτός στηρίζει.

ΥΓ: Όταν μιλάμε για κακί εκβιασμό αναφερόμαστε στους κληρωτούς φαντάρους, αυτούς που τους σέρνουν με το ζόρι στα στρατόπεδα, και σε καμία περίπτωση δεν αναφερόμαστε στους επαγγελματίες οπλίτες (ΕΠ.ΟΠ.). Αυτούς δηλαδή που επέλεξαν να υπηρετήσουν το κράτος και τα αφεντικά προκειμένου να έχουν ένα καλό μισθό και να βολευτούν.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΟΛΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

...Εγώ ο προλετάριος Ν. Μ. δεν έχω εθνικούς φίλους ή εχθρούς. Έχω ταξικούς φίλους και ταξικούς εχθρούς. Οι ταξικοί φίλοι μου είναι το ελληνικό και διεθνές προλεταριάτο και οι ταξικοί μου εχθροί είναι η ελληνική και η διεθνής κεφαλαιοκρατία. Ο εθνικοπατριωτισμός είναι το σήμα κατατεθέν των βασιανιστών και δολοφόνων της εξουσίας και του κράτους..." Ν.Μ., *Στρατιωτικές Φυλακές Θεσσαλονίκης, 20-5-91*

"...Είναι προφανές ότι αυτή η επιλογή μου δεν πηγάζει από καμία θρησκευτική αντίληψη, ούτε από κάποιο άοριστο μίσος για τα όπλα, αλλά από το φυσικό μίσος που ως άνθρωπος αισθάνομαι για κάθε μορφής αυταρχική επιβολή, είτε αυτή είναι το στρατόπεδο, είτε του σχολείου, είτε της μισθωτής δουλειάς. Όπως επίσης από την απέχθεια απέναντι σε οτιδήποτε απαιτεί την πειθαρχία, διδάσκει την υποταγή, επιβάλλει την ομοιομορφία, συντηρεί και ενισχύει την ιδεολογία του φασισμού, του ρατσισμού, του εθνικισμού και του φαλλοκρατισμού..." Π.Σ., *Θεσσαλονίκη, 29-4-2000*

"Αρνούμαι επίσης να υπηρετήσω τον ελληνικό στρατό γιατί δε νιώθω έλληνας, μήτε οποιοδήποτε άλλου κράτους, υπήκοος. Δεν επέλεξα εγώ να γεννηθώ στο γεωγραφικό χώρο που λέγεται Ελλάδα. Απλώς έτυχε και δε νιώθω καμία απολύτως υποχρέωση γι' αυτό απέναντι στην πατρίδα. Αντιθέτως νιώθω μίσος και οργή για τα σύνορα που περιορίζουν την ελευθερία των ανθρώπων που έτυχε να γεννηθούν στην όποια πατρίδα και γιατί μια μικρή κάστα ανθρώπων εκμεταλλεύεται και καταπιέζει τους κατοίκους της... γιατί είτε μας αποκαλούν έλληνες, είτε τούρκους, είτε αλβανούς, ρώσους ή γάλλους, όλοι οι καταπιεσμένοι είμαστε εθνικά τυχαίοι που δε μας χωρίζει τίποτα πέρα από τα συμφέροντα των αφεντάδων μας..." Γ.Μ., *Αθήνα, 28-3-94*

"Ο ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΤΟΥ ΣΤΕΡΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΠΗΓΕΣ ΤΟΥ. Δεν πιστεύω στην αναγκαιότητα του κράτους και δεν αισθάνομαι ότι ανήκω σε κανένα κράτος. Δε θέλω να ενισχύσω καμία μιλιταριστική δύναμη με δραστηριότητες που ονομάζονται υποχρεώσεις του πολίτη. Το κράτος απαιτεί να είμαι ένας πολίτης του θέλοντας να με χρησιμοποιήσει για τις στρατιωτικές του επιχειρήσεις, να με μετατρέψει σε μια μηχανή θανάτου και να με κάνει μέρος του εγκλήματος ενσωματώνοντάς με σε αυτό...Ως άτομο δε θα υπηρετήσω κανενός είδους στρατό ή άλλο μηχανισμό του κράτους..."
Μεχμέτ Ταρχάν, τούρκος αναρχικός ολικός αρνητής στράτευσης

Αρκετοί είναι αυτοί που πεθαίνουν κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής τους θητείας. Είτε πρόκειται για αυτοκτονίες είτε για "ατύχημα" κατά τη διάρκεια ασκήσεων (π.χ. μετά από πολύωρα καψώνια στον ήλιο). Και όσο κι αν οι караβανάδες προσπαθούν να μας πείσουν πως τα παραπάνω οφείλονται είτε στον αδύναμο χαρακτήρα του φαντάρου είτε σε ερωτικές απογοητεύσεις είτε στο φαντάρο που δεν πρόσεξε και άλλες τέτοιες μαλακίες, δεν μπορούν να αποκρύψουν πως είναι ο ίδιος ο δολοφονικός μηχανισμός του στρατού και η ανυπόφορη και καταπιεστική καθημερινότητα της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας που ευθύνονται γι' αυτές τις ζωές. Παραθέτουμε κάποιες ελάχιστες περιπτώσεις φαντάρων που σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια της θητείας τους.

-26 Φεβρουαρίου 2007, ο στρατιώτης πεζικού Β.Λ., ετών 23 που υπηρετούσε σε μονάδα της Ρόδου τραυματίστηκε θανάσιμα ενώ εκτελούσε χρέη σκοπού

-23 Νοέμβρη 2005, ο στρατιώτης Τ.Κ., ετών 19 που υπηρετούσε σε μονάδα του Έβρου αυτοτραυματίστηκε θανάσιμα με το υπηρεσιακό του τουφέκι ενώ εκτελούσε καθήκοντα σκοπού

-24 Νοέμβρη 2006, ο στρατιώτης πυροβολικού Σ.Φ., ετών 19, που υπηρετούσε σε μονάδα των Φερών του νομού Έβρου τραυματίστηκε θανάσιμα ενώ εκτελούσε χρέη σκοπού

-8 Σεπτέμβρη 2006, ο στρατιώτης πεζικού Σ.Κ., ετών 20, που υπηρετούσε σε μονάδα του νομού Σερρών τραυματίστηκε κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας του ως σκοπός κεντρικής πύλης στρατοπέδου...

έκδοση
πρώτων βοηθειών
για δούς θέλον

**ΝΑ ΓΥΡΙΣΟΥΝ
ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ**

στη
στρατιωτική
θητεία

τη προσοχή αυτή μπορείτε να τη βρείτε στο μαυροκόκκινο τραπέζια στο διάδρομο του τει

Την Τρίτη 19/2 πραγματοποιείται πορεία μεταναστών και αλληλέγγυων προς αυτούς με αφορμή τις μαζικές διώξεις τους και τον ολοένα αυξανόμενο αποκλεισμό τους από το κοινωνικό σύνολο της Πάτρας (να σημειώσουμε ότι είχε προηγηθεί ακόμη μία πορεία στις 29 Ιανουαρίου με συμμετοχή και των προσφύγων).

Μετά από όλα αυτά το θέμα πήρε μεγάλες διαστάσεις στην κοινωνία και τους φορείς της Πάτρας και έτσι το κομμάτι της επιχείρησης σκούπα που αφορούσε το γκρέμισμα του καταυλισμού τελικά δεν πραγματοποιήθηκε.

Αντί αυτού όμως άρχισαν να γίνονται συνεχείς συλλήψεις μικρού αριθμού μεταναστών κάθε φορά που έβγαιναν από τον καταυλισμό με αποτέλεσμα ο αριθμός των μεταναστών να έχει μειωθεί και ο καταυλισμός να βρίσκεται ακόμη και σήμερα σε κατάσταση πολιορκίας δυσχεραίνοντας ακόμα περισσότερο τη διαβίωσή τους.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟΥ ΤΗΝ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

